

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/81/2022
Identifikačné číslo spisu:	2214214621
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2214214621.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému W. W., narodenému XX. M. XXXX, X. M., N.I. XXXX/XX, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Dobrovičom, Bratislava, mestská časť Staré Mesto, Záhradnícka 27, o zaplatenie 5 825,82 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12C/373/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. októbra 2021, sp. zn. 25Co/12/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. októbra 2021, sp. zn. 25Co/12/2021 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“, predtým „súd prvého stupňa“) rozsudkom (v poradí prvým) z 30. júna 2016, č. k. 12C/373/2014-128 I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 5 825,82 eur s úrokmi z omeškania 77,15 eur a 9,75 % ročne od 4. novembra 2012 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšku žalobného nároku konanie zastavil, III. žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia 1 045,18 eur a ďalšie trovy konania 258,63 eur a IV. rozhodol o vrátení súdneho poplatku v sume 46,80 eur žalobkyni. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 497 a § 503 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 517 ods. 2 a § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Občiansky zákonník“), § 4 ods. 1, ods. 2 písm. g) a ods. 4 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“), § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Konanie zastavil v časti zodpovedajúcej čiastočnému späťvzatiu žaloby, vo zvyšnej časti považoval žalobu za dôvodnú.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) uznesením z 25. februára 2020, sp. zn. 25Co/205/2019 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „CSP“) vo vyhovujúcej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dôvodom zrušenia bolo zistenie, že súd prvej inštancie riadne nevyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery vôbec relevantne neodôvodnil. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie ex offio aplikovať normy na ochranu spotrebiteľa, predovšetkým ex offio skúmať vecnú aktívnu legitímáciu žalobkyne so zreteľom na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej tiež len „zákon č. 483/2001 Z. z.“). Konštatoval, že povinnosť tvrdiť a dokázať splnenie predpokladov vecnej aktívnej legitímácie je na žalobkyni. Súdu prvej inštancie ďalej uložil vysporiadať sa s obranou žalovaného, či žalobkyňa - nebankový subjekt, ktorej bola pohľadávka postúpená, bola alebo nebola oprávnená predmetný úver zosplatiť, prípadne, či jej oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru malo právne účinky a bolo v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (a v tej súvislosti posúdiť vec aj s ohľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania celého uplatneného nároku). K záveru súdu prvej inštancie o splnení zákonných náležitostí zmluvy o splátkovom úvere odvolací súd poukázal na potrebu aplikácie ust. § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

3. Rozsudkom (v poradí druhým) z 28. septembra 2020, č. k. 12C/373/2014-304 súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 5 825,82 eur a úrok z omeškania v sume 1 186,13 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74 %. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, § 497 a § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 517 ods. 2 a § 565 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 1, ods. 2 písm. g) a ods. 4 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. Vecne dôvodil, že na základe zmluvy o splátkovom úvere z 21. decembra 2007 bol žalovanému poskytnutý bezúčelový spotrebný úver právnu predchodkyňou žalobkyne (Slovenská sporiteľňa, a.s., ďalej aj „banka“) vo výške 4 979,09 eur. Žalobkyňa je v spore aktívne legitimovaná a v zmluvnom vzťahu vstúpila do pozície veriteľa, pretože boli splnené obe podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na inú osobu, keď omeškanie žalovaného trvalo viac ako tri mesiace a banka vydala písomnú výzvu na adresu pobytu žalovaného vyplývajúcu zo zmluvy. Banka úver nezosplatnila, pohľadávku pozostávajúcu z úverových splátok postúpila žalobkyni a žalobkyňa zosplatnila úver listom z 15. októbra 2012. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žaloba bola v nezastavenej časti dôvodná, majúc za to, že zmluva o úvere bola uzavretá platne a obsahovala zákonom požadované údaje. Nárok v uplatnenej výške nie je premlčaný, žalovaný dlh riadne nesplatil a proti nároku žalobkyne sa vecne nebránil. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalobkyne v konaní v rozsahu 74 % (zohľadniac úspech v spore a zavinenie na zastavení konania).

4. Na odvolanie žalovaného odvolací súd rozsudkom z 26. októbra 2021, sp. zn. 25Co/12/2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. K odvolacím argumentom žalovaného, že žalobkyňa dostatočne nepreukázala obdržanie písomnej výzvy od banky žalovaným, pričom doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, odvolací súd uviedol, že žalovaný v priebehu prvoinštančného konania kvalifikovaným spôsobom nepoprel tvrdenie žalobkyne, že banka odoslala žalovanému výzvu, ktorá obsahovala oznámenie o omeškaní žalovaného s úhradou úveru. Žalovaný počas konania pred súdom prvej inštancie netvrdil, že mu žalobkyňa predmetnú výzvu nedoručila, takže v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa doručenie považuje za nesporné. Až v odvolacom konaní prvýkrát uviedol, že žiadnu písomnú výzvu od banky neobdržal. Dôvodiac, že prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, odvolací súd na toto vyjadrenie žalovaného neprihliadol a považoval ho za novotu v odvolacom konaní, aj keď sa jedná o spotrebiteľský spor, nakoľko žalovaný bol zastúpený advokátom. Neboli splnené podmienky v zmysle § 366 CSP a súd prvej inštancie správne posúdil aktívnu legitímáciu žalobkyne v spore. Rozhodnutie o

trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalobkyne v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne). Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že napriek pokynom odvolacieho súdu súd prvej inštancie písomnú výzvu, ktorá mala byť doručená žalovanému, považoval za preukázanú len na základe tvrdenia uvedeného v zmluve medzi žalobkyňou a pôvodným veriteľom. Hoci súd prvej inštancie v druhom rozsudku vôbec neskúmal, či banka výzvu skutočne poslala, odvolací súd ho potvrdil ako vecne správny súdiac, že aktívna legitimácia žalobkyne bola posúdená správne. Nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu o nespornosti doručenia výzvy žalovanému, pretože žalovaný doručenie výzvy v priebehu konania na súde prvej inštancie nepoprel. Poukázal na pokyn odvolacieho súdu v kasačnom uznesení ukladajúci súdu prvej inštancie skúmať, či boli splnené všetky zákonné podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Súd nevyzval žalobkyňu na predloženie dôkazu, hoci ide o spor s ochranou slabšej strany. Žalovaný nebol spočiatku na súde prvej inštancie právne zastúpený a ako spotrebiteľ nemal vedomosť o svojej povinnosti, avšak nositeľom dôkazného bremena bola žalobkyňa, ktorá mala už pri podaní žaloby predložiť dôkaz o zaslaní výzvy bankou. V ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie zástupca žalovaného vo vyjadrení poukázal na nespĺnenie zákonných podmienok postúpenia podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., z čoho sa dalo vyvodiť popretie doručenia výzvy od banky žalovanému. Považuje za neakceptovateľné a nedôvodné konštatovanie odvolacieho súdu, že nikdy nespochybnil (žalovaný) doručenie mu výzvy. Dôkazné bremeno o doručení výzvy žalovanému mala žalobkyňa, ktorá nedoložila doručenkou ani iný dôkaz preukazujúci zaslanie alebo doručenie výzvy žalovanému bankou. V nadväznosti na uvedené dovolateľ namieta porušenie jeho práva na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť práva na spravodlivý súdny proces. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľ poukazuje na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017 uviedol, že ustálená súdna prax je jednoznačná v tom, že splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky banky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nie je zachovaná možnosť dozoru Národnej banky Slovenska. Následkom porušenia § 525 Občianskeho zákonníka alebo špeciálnych predpisov je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka od počiatku, ktorú nemožno zhojiť.

6. Žalobkyňa sa stotožnila s rozsudkom odvolacieho súdu a dovolanie navrhla odmietnuť, prípadne zamietnuť.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia strany a spísania dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné a tiež dôvodné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolací súd, vychádzajúc z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018, sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní (pred dovolacím súdom) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14. V danej veci dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa pokynov odvolacieho súdu, v podstate nerešpektoval jeho právny názor a potom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (posudzujúc vecnú legitimitáciu žalobkyne). Žalovaný namietal nesplnenie zákonných podmienok postúpenia podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., a preto považuje za neakceptovateľné a nedôvodné konštatovanie odvolacieho súdu, že žalovaný nikdy nespochybnil doručenie výzvy žalovanému. Rozhodnutie odvolacieho súdu nepovažuje za odôvodnené riadne a presvedčivo.

15. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb.), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia

rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

16. Pokiaľ ide o druhú vetu stanoviska R 2/2016, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcom účastníkom konania možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, ďalej len „OSP“), možno i naďalej považovať v tejto časti stanovisko za použiteľné (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017), pričom však je potrebné si uvedomiť, že včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona (§ 420 písm. f) CSP) sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnila (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

17. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

18. V danom prípade nemožno inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 CSP nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými tvrdeniami žalovaného vo vzťahu k platnému postúpeniu pohľadávky, keď odvolací súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal len námietkou žalovaného o nedoručení výzvy, ktorú vyhodnotil ako novotu, preto na toto tvrdenie žalovaného neprihliadol. Absentuje tu akékoľvek odôvodnenie vo vzťahu k splneniu ďalších podmienok pre postúpenie pohľadávky (nezaoberal sa ani tým, či výzvu možno považovať za kvalifikovanú). Možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezabavuje odvolací súd povinnosti hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétného prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prínajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, na ktorom ani súd rozhodujúci o odvolaní nevidí dôvod nič meniť alebo aspoň zrozumiteľne vysvetliť, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na posudzovaný problém neboli spôsobilé ovplyvniť).

19. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími námietkami, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, resp. ak aj pre prípad ich naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahom do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

20. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalovaného dostatočné stanovisko, je toto odôvodnenie nezrozumiteľné, vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

21. Uvedenú vadu v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd vidí i v nepredvídateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, keď po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie následne odvolací súd bez ďalšieho odôvodnenia potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie bez toho, že by sa tento dostatočne riadil pokynmi uloženými v rozhodnutí odvolacieho súdu (podmienky zosplatnenia, podmienky postúpenia pohľadávky) a navyše za situácie, keď vo svojom skoršom rozhodnutí uviedol, že povinnosť tvrdiť a dokázať splnenie predpokladov vecnej aktívnej legítimácie je na žalobkyni (z čoho celkom jednoznačne treba vyvodiť jeho záver o nepreukázaní takejto skutočnosti, resp. neurobenia tak dostatočne k času jeho prvého rozhodovania v tejto veci, ktorý záver je však v rozpore s neskorším záverom z dovolaním napadnutého

rozsudku o nespornosti doručenia).

22. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017). Dovolací súd preto v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok.

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.